

Παράλληλες Προειδοποιήσεις - Αριθμός Πρώτος

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού: Κατανόηση της Τελικής Προειδοποίησης προς την Ανθρωπότητα

Jeff Pippenger
2023-08-08

Η «Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού» ανοίγεται στον λαό του Θεού όταν «ο καιρός είναι πλησίον». Το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα προς την ανθρωπότητα δίδεται ακριβώς πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας του ανθρώπου, και εκείνο το τελικό μήνυμα παριστάνεται στη Βίβλο σε αρκετές προφητικές γραμμές. Στην Αποκάλυψη δεκατέσσερα, εκείνο το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα παριστάνεται από τρεις αγγέλους.

Και είδα έναν άλλον άγγελο να πετά στο μεσουράνημα, έχοντας το αιώνιο ευαγγέλιο για να κηρύξει προς εκείνους που κατοικούν επάνω στη γη, και προς κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό, λέγοντας με δυνατή φωνή: Φοβήθητε τον Θεό και δώστε δόξα σ' Αυτόν, διότι ήλθε η ώρα της κρίσεώς Του· και προσκυνήστε Εκείνον που έκανε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και τις πηγές των υδάτων.

Και ήκολούθησεν άλλος άγγελος, λέγων· Έπεσεν, έπεσεν Βαβυλών ή μεγάλη πόλις, διότι έπότισεν πάντα τὰ έθνη εκ του οίνου του θυμου τής πορνείας αυτής.

Και ο τρίτος άγγελος τούς ακολούθησε, λέγοντας με μεγάλη φωνή: Εάν κάποιος προσκυνεί το θηρίο και την εικόνα του, και λαμβάνει το χάραγμά του στο μέτωπό του ή στο χέρι του, και αυτός θα πει από τον οίνο της οργής του Θεού, που είναι κεκερασμένος άκρατος μέσα στο ποτήριο της αγανακτήσεώς Του· και θα βασανισθεί με φωτιά και θειάφι ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον του Αρνίου· και ο καπνός του βασανισμού τους ανεβαίνει στους αιώνες των αιώνων· και δεν έχουν ανάπαυση ημέρα και νύχτα όσοι προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του, και όποιος λαμβάνει το χάραγμα του ονόματός του. Εδώ είναι η υπομονή των αγίων· εδώ είναι εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού.

Αποκάλυψη 14:6–12.

Στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, το ίδιο ακριβώς μήνυμα αναγγέλλει την πτώση της Βαβυλώνας.

Και μετά ταυτα είδον άλλον άγγελον να καταβαίνει εκ του ουρανου, έχοντα μεγάλην εξουσίαν· και ή γη έφωτίσθη εκ τής δόξης αυτού. Και έκραξεν ισχυρώς με φωνήν μεγάλην, λέγων· Έπεσεν, έπεσεν ή Βαβυλών ή μεγάλη, και έγεινεν κατοικητήριον δαιμόνων και φυλακή παντός άκαθάρτου πνεύματος και κλωβός παντός άκαθάρτου και μισητου όρνέου. Διότι εκ του οίνου του θυμου τής πορνείας αυτής έπιον πάντα τὰ έθνη, και οι βασιλείς τής γης έπόρνευσαν μετ' αυτής, και οι έμποροι τής γης έπλούτησαν εκ του πλήθους τής τρυφής αυτής. Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανου, λέγουσαν· Έξέλθετε εξ αυτής, ό λαός μου, δια να μη συγκοινωνήσητε εις τας άμαρτίας αυτής, και δια να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής. Διότι αι

ἀμαρτίαι αὐτῆς ἔφθασαν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἐνεθυμήθη τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
Ἀποκάλυψις 18:1–5.

Ἡ προφητικὴ γραμμὴ τῆς ιστορίας, ἢ θα μπορούσαμε νὰ πούμε, ἡ ἀκολουθία τῶν γεγονότων ποὺ παριστάνεται ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὁ ὁποῖος φωτίζει τὴ γῆ με τὴ δόξα τοῦ στο δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο, ἀντιπροσωπεύει τὰ γεγονότα ποὺ οδηγοῦν στο κλείσιμο τῆς κρίσεως, στο κλείσιμο τῆς δοκιμαστικῆς περιόδου καὶ στὶς ἐπτὰ τελευταῖες πληγές. Ἡ προφητικὴ ἱστορία ποὺ παριστάνεται στο δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο ἐξελίσσεται «παράλληλα» πρὸς τὴ γραμμὴ τῆς προφητικῆς ἱστορίας ποὺ παριστάνεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀγγέλους τοῦ δέκατου τετάρτου κεφαλαίου.

«Ὁ Θεὸς ἔχει δώσει στα μηνύματα τοῦ Ἀποκαλύψεως 14 τὴ θέση τοὺς στὴ γραμμὴ τῆς προφητείας, καὶ τὸ ἔργο τοὺς δὲν πρόκειται νὰ παύσει ἕως τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς τῆς γῆς. Τα μηνύματα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἀγγέλου ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀλήθεια γιὰ τὸν παρόντα καιρὸ καὶ πρόκειται νὰ πορεύονται παράλληλως με αὐτὸ ποὺ ἀκολουθεῖ. Ὁ τρίτος ἀγγελοὺς διακηρύσσει τὴν προειδοποίησή του με δυνατὴ φωνή. “Μετὰ ταῦτα,” εἶπε ὁ Ἰωάννης, “εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.” Μέσα σε αὐτὸν τὸν φωτισμὸ, τὸ φῶς καὶ τῶν τριῶν μηνυμάτων συνενώνεται». *The 1888 Materials*, 803, 804.

Οἱ τρεῖς ἄγγελοι τοῦ δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου, οἱ ὁποῖοι πετοῦν στο μεσουράνημα, συμβολίζουν ἓνα παγκόσμιο μῆνυμα ποὺ καταλήγει με τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τὸ κλείσιμο τῆς θύρας τῆς χάριτος. Στο δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο, ὁλόκληρη ἡ γῆ φωτίζεται ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ ἀγγέλου, τοῦ ὁποῖο το μῆνυμα ἐπίσης καταλήγει με τὸ κλείσιμο τῆς θύρας τῆς χάριτος.

Τὸ μῆνυμα ποὺ παριστάνεται συμβολικὰ ἀπὸ τρεῖς ἀγγέλους στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο καὶ ποὺ ἐπίσης παριστάνεται ἀπὸ τὸν ἄγγελο ποὺ καταβαίνει στο δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο εἶναι δύο ἀπεικονίσεις τοῦ ἴδιου προειδοποιητικοῦ μηνύματος. Στὴν Ἀγία Γραφή δὲν ὑπάρχει τίποτε περιττὸ, τίποτε μάταιο. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μῆνυμα προσδιορίζεται περισσότερες ἀπὸ μία φορές ἀπὸ τὸν Ἰωάννη ἀποτελεῖ ἔμφαση στὴ σπουδαιότητα τοῦ μηνύματος καὶ καταδεικνύει τὴ θεία μέθοδο διδασκαλίας, ἡ ὁποία εἶναι ἓνας βιβλικὸς κανόνας ποὺ ὀνομάζεται «επανάλαβε καὶ διεύρυνε». Ἡ σύγκλιση δύο γραμμῶν προφητικῆς ἱστορίας ἀποκαλύπτει ἀλήθειες ποὺ δὲν θα ἀναγνωρίζονταν σε καμία ἀπὸ τὶς δύο γραμμές, ὅταν ξεετάζονται χωριστὰ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σήμερα, ἀν φέρνατε στο δικαστήριο δύο μάρτυρες τοῦ ἴδιου γεγονότος γιὰ νὰ καταθέσουν, θα μπορούσαν κάλλιστα νὰ δώσουν ἀντίθετες ἀναφορές με βάση τὴν πολιτικὴ ἢ κοινωνικὴ ἰδεολογία τοὺς. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει με τοὺς μάρτυρες τῆς Ἀγίας Γραφῆς· αὐτοὶ πάντοτε συμφωνοῦν, καὶ ἀν σὰς φαίνεται ὅτι δὲν συμφωνοῦν, τότε ξεετάζετε κάτι ἐσφαλμένα.

Τὰ δύο παραδείγματα ποὺ ξεετάζουμε ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο προειδοποιητικὸ μῆνυμα τὸ ὁποῖο τὸ βιβλίον τοῦ Μαλαχία παρουσιάζει ὡς τὴν ἐπιστροφή τοῦ προφήτη Ἡλία. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ μηνύματα ἐρχοῦνται πρὶν ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας—διότι τὸ προειδοποιητικὸ μῆνυμα ποὺ περιέχεται καὶ στὶς τρεῖς αὐτὲς γραμμές προφητείας δὲν δίδεται ἀπλῶς ἐκ τῶν προτέρων πρὶν ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας, ἀλλὰ τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας εἶναι τὸ ἴδιο τὸ σημεῖο ἀναφοράς, τὸ θέμα, ἀν θέλετε, καθενὸς ἀπὸ τὰ προειδοποιητικὰ μηνύματα. Στὴν πραγματικότητα, ἀν ὁποιοδήποτε προειδοποιητικὸ μῆνυμα κηρύσσεται ἢ ἀπεικονίζεται ἀπὸ ὁποιοδήποτε προφήτη, εἶναι ἡ ἴδια προειδοποίηση με ἐκείνη τῆς Ἀποκάλυψις δεκατέσσερα, δεκαοκτώ καὶ τῆς ἠλιακῆς

προφητείας του Μαλαχία.

Αυτές οι τρεις γραμμές προφητείας μπορούν εύκολα να καταδειχθούν ότι προχωρούν παράλληλα μεταξύ τους. Τούτου λεχθέντος, υπάρχουν δύο κύριες πηγές πληροφορίας στη βιβλική προφητεία. Η μία είναι ο προσδιορισμός της ακολουθίας των γεγονότων που εκτυλίσσονται στο τέλος του κόσμου. Η άλλη πηγή πληροφορίας είναι η απεικόνιση των δραστηριοτήτων των προφητών που συνδέονται με το μήνυμα το οποίο σκιαγραφεί τα μελλοντικά γεγονότα.

Υπάρχουν δύο κανόνες άξιοι προσοχής σε σχέση με αυτές τις ιδέες. Ο πρώτος είναι ότι όλοι οι προφήτες μιλούν για το τέλος του κόσμου, όπου λήγει ο καιρός της δοκιμασίας.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους παραδειγματικῶς· ἐγράφησαν δὲ πρὸς νοουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησαν.” 1 Κορινθίους 10:11. “Εἰς οὓς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισσαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ’ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.” 1 Πέτρου 1:12....»

«Η Βίβλος έχει συσσωρεύσει και συγκεντρώσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτήν την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά αυτές τις έσχατες ημέρες.»
Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Όλα τα προφητικά μηνύματα της Βίβλου είναι «σε ισχύ για εμάς», «επάνω στους οποίους έφθασαν τα τέλη του κόσμου». Αυτός ο κανόνας, σε συνδυασμό με έναν άλλον κανόνα που προσδιορίζει τα «ζητήματα» τα οποία το Άγιο Πνεύμα έχει «διαμορφώσει», «τόσο κατά τη δοσοληψία της προφητείας όσο και» επίσης «στα γεγονότα που απεικονίζονται», ενισχύει τον ισχυρισμό ότι τα προφητικά γεγονότα στην αρχή μιας προφητείας προτυπώνουν και παραλληλίζονται με τα προφητικά γεγονότα στο τέλος οποιασδήποτε δεδομένης προφητείας.

«Υπάρχει ανάγκη πολύ στενότερης μελέτης του λόγου του Θεού· ιδιαίτερος δε ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη πρέπει να τύχουν προσοχής όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία του έργου μας. Ίσως έχουμε λιγότερα να πούμε σε ορισμένες γραμμές σχετικά με τη ρωμαϊκή εξουσία και τον παπισμό· όμως οφείλουμε να εφιστούμε την προσοχή σε όσα έχουν γράψει οι προφήτες και οι απόστολοι υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα έχει διαμορφώσει τα πράγματα κατά τέτοιον τρόπο, τόσο κατά τη δόση της προφητείας όσο και στα γεγονότα που απεικονίζονται, ώστε να διδάσκεται ότι ο ανθρώπινος παράγοντας πρέπει να παραμένει εκτός του προσκηνίου, κρυμμένος εν Χριστώ, και ότι ο Κύριος Θεός του ουρανού και ο νόμος Του πρέπει να υψώνονται. Διαβάστε το βιβλίο του Δανιήλ. Ανακαλέστε, σημείο προς σημείο, την ιστορία των βασιλείων που εκεί παριστάνονται». Testimonies to Ministers, 112.

Το «Άγιο Πνεύμα έχει διαμορφώσει κατ’ αυτόν τον τρόπο τα πράγματα, τόσο κατά τη δοσοληψία της προφητείας όσο και στα γεγονότα που απεικονίζονται». Στη «δοσοληψία της προφητείας και στα γεγονότα που απεικονίζονται», τα «πράγματα» έχουν «διαμορφωθεί κατ’ αυτόν τον τρόπο» από «το Άγιο Πνεύμα», ώστε τόσο «η δοσοληψία της προφητείας» όσο και «τα γεγονότα που

απεικονίζονται» να αναγνωρίζονται ως θεόπνευστα και να εφαρμόζονται στην προφητική απεικόνιση του τέλους του κόσμου.

Στον Ιωάννη δόθηκε η προφητεία από τον Γαβριήλ και του ειπώθηκε να τη γράψει σε βιβλίο και να τη στείλει στις εκκλησίες. Τότε υφίστατο διωγμό από τη Ρώμη· είχε εξοριστεί κατά τρόπο που θα αντιστοιχούσε, στη σημερινή ορολογία του κόσμου, σε μια μυστική τοποθεσία κράτησης. Μέσα σε εκείνη την ιστορική συγκυρία, ο Ιωάννης ήταν τόσο αποκομμένος από την ανθρωπότητα όσο οποιοσδήποτε κρατούμενος στον Κόλπο του Γκουαντάναμο.

Ο Ιωάννης δηλώνει ότι το όραμα έλαβε χώρα ενώ λάτρευε κατά το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, το οποίο είναι η Ημέρα του Κυρίου.

Διότι ο Υιός του ανθρώπου είναι Κύριος και του Σαββάτου. Ματθαίος 12:8.

Ενώ ελάτρευε εν Πνεύματι, ήκουσε πίσω του μια μεγάλη φωνή.

Εγώ ο Ιωάννης, ο οποίος είμαι και αδελφός σας και συγκοινωνός στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ιησού Χριστού, βρισκόμουν στη νήσο που ονομάζεται Πάτμος, για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Ήμουν εν Πνεύματι κατά την Κυριακή ημέρα, και άκουσα πίσω μου φωνή μεγάλη, σαν σάλπιγγα, που έλεγε: Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος· και: Αυτό που βλέπεις, γράψ' το σε βιβλίο και στείλε το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: στην Έφεσο, και στη Σμύρνη, και στην Πέργαμο, και στα Θυάτειρα, και στις Σάρδεις, και στη Φιλαδέλφεια, και στη Λαοδίκεια. Αποκάλυψη 1:9–11.

Ο Ιωάννης, το περιβάλλον του και οι περιστάσεις που τον προσδιορίζουν τον παρουσιάζουν ως κάποιον που διώκεται επειδή είναι λατρευτής του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας, αλλά και ως κάποιον που διώκεται επειδή πιστεύει τόσο στη Βίβλο όσο και στα συγγράμματα της Έλλεν Ουάιτ, που είναι η «μαρτυρία του Ιησού». Ακούει πίσω του μια μεγάλη φωνή, την οποία στρέφεται να δει, και πράττοντας έτσι αντιπροσωπεύει έναν Αντιβεντιστή της Εβδόμης Ημέρας στο τέλος του κόσμου, ο οποίος ακούει πίσω του φωνή να λέγει: «αυτή είναι η οδός, περιπατείτε εν αυτή».

Όλες οι γραμμές της προφητείας παραλληλίζονται μεταξύ τους στο τέλος του κόσμου.

«Στην Αποκάλυψη συναντώνται και καταλήγουν όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής.» Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Κάθε προφήτης που ακούει μια φωνή πίσω του ευθυγραμμίζεται με τον Ιωάννη στην απεικόνιση του λαού του Θεού στο τέλος του κόσμου. Ο Ιωάννης άκουσε μια φωνή πίσω του, η οποία του έδωσε οδηγίες. Και ο Ησαΐας επίσης άκουσε μια φωνή οδηγιών.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος θέλει περιμένει, διὰ νὰ σᾶς δείξῃ χάριν, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὑψωθῆ, διὰ νὰ σᾶς ἐλεήσῃ· διότι ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς κρίσεως· μακάριοι πάντες οἱ προσμένοντες αὐτόν.

Διότι ο λαός θα κατοικήσει εν Σιών, εν Ιερουσαλήμ· δεν θα κλάψεις πλέον· θα σου δείξει μεγάλη χάρη στη φωνή της κραυγής σου· όταν την ακούσει, θα σου αποκρίνεται. Και μολονότι ο Κύριος σας δώσει άρτον θλίψεως και ύδωρ στενοχωρίας, όμως οι διδάσκαλοί σου δεν θα κρυφθούν πλέον σε απόκρυφο τόπο, αλλά οι οφθαλμοί σου θα βλέπουν τους

διδασκάλους σου· και τα ὠτα σου θα ακούσουν λόγο ὀπισθέν σου, που θα λέγει· Αυτή είναι η οδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, ὅταν στρέφεσθε προς τα δεξιὰ και ὅταν στρέφεσθε προς τα αριστερά. Ησαΐας 30:18–21.

Ο πιστός λαός του Θεού, το υπόλοιπό Του, ακούει φωνή πίσω του να υποδεικνύει ποια οδὸ πρέπει να βαδίσει. Κατόπιν χρειάζεται να αποφασίσει αν θα ακούσει ἢ αν δεν θα ακούσει. Οι ἄνθρωποι που αντιπροσωπεύονται ἀπὸ τον Ἰωάννη και τον Ησαΐα είναι ἄνθρωποι στο τέλος του κόσμου, οι οποίοι περιμένουν τον Κύριο ἐνῶ Αυτός βραδύνει, και ο Ησαΐας μας πληροφορεῖ ὅτι βραδύνει ἐπειδὴ είναι Θεός κρίσεως. Ἀπὸ την ἀρχὴ της Μιλλεριτικής ιστορίας το 1798 ἕως τη λήξη της δοκιμασίας για τον Αντβεντισμό κατὰ τον νόμο της Κυριακής, ο Θεός ἐπιτελεῖ την κρίση στο ἐπουράνιο αγιαστήριο. Η υπόσχεση είναι ὅτι ὅσοι περιμένουν τον Κύριο κατὰ την περίοδο της κρίσεως θα είναι μακάριοι.

Ο λαός του Θεού, ο οποίος είναι μακάριος ἐπειδὴ προσμένει, παριστάνεται ἀπὸ τις παρθένες που ἀναμένουν τον Νυμφίον στην παραβολὴ των δέκα παρθένων. Και οι δέκα ἀποκοιμήθηκαν, και τότε, κατὰ το μεσονύκτιο, ἐπέρχεται μια κρίση που χωρίζει τις κοιμώμενες παρθένες σε δύο τάξεις. Η μία τάξη εἶχε ακούσει φωνὴ ὀπισθέν τους και στράφηκε για να δει τη φωνὴ που τις καθοδηγοῦσε ὡς προς το ποια οδὸ ἔπρεπε να ακολουθήσουν, ἐνῶ η ἄλλη τάξη ἀρνήθηκε να στραφεί και να ακούσει τη φωνὴ—παρὰ το γεγονός ὅτι το μήνυμα που διατρέχει ολόκληρο το βιβλίο της Ἀποκαλύψεως είναι: «Ὅστις ἔχει οὐς, ἀς ἀκούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα προς τας ἐκκλησίας.»

«Η παραβολὴ των δέκα παρθένων του Κατὰ Ματθαῖον 25 ἀπεικονίζει ἐπίσης την ἐμπειρία του λαοῦ των Αντβεντιστῶν.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Ο Ἰωάννης ἀντιπροσωπεύει τον λαὸ των Αντβεντιστῶν που στρέφεται στο παρελθόν, προκειμένου να κατανοήσει το μέλλον. Ὄταν «ἀκούουν λόγο ὀπισθέν» τους, ὡπως ο Ἰωάννης, ο λόγος αὐτός περιλαμβάνει ἐπίσης την οδηγία που δόθηκε στη μαρτυρία του Ησαΐα για αὐτὸ το ἴδιο γεγονός. Η οδηγία του Ησαΐα ἦταν: «αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, ὅταν στρέφησθε εἰς τὰ δεξιὰ, και ὅταν στρέφησθε εἰς τὰ ἀριστερά». Οι φρόνιμες παρθένοι στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιὴλ κατανοοῦν την ἀύξηση της γνώσεως στο τέλος του κόσμου, διότι εἶχαν «περιτρέξει ἐδὼ και ἐκεῖ» μέσα στον λόγο, για να κατανοήσουν τη ζωοποιὸ γνώση που εἶχε ἀποσφραγισθεῖ.

Σὺ δέ, ὦ Δανιὴλ, κλείσον τοὺς λόγους και σφράγισον τὸ βιβλίον, ἕως καιροῦ συντελείας· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθένδε και ἐκεῖθεν, και ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Δανιὴλ 12:4.

Οι προφῆτες που ἐξετάζουμε ἀντιπροσωπεύουν τους Αντβεντιστές της Ἐβδόμης Ἡμέρας στην ιστορική περίοδο κατὰ την οποία η κρίση φθάνει στο τέλος της και η περίοδος της χάριτος κλείνει. Εκείνοι που παριστάνονται ὡς οι φρόνιμες παρθένες ακοῦν φωνὴ ὀπισθέν τους να λέγει: αὐτὴ είναι η οδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ· και Εκείνος υπόσχεται να τους καθοδηγεί στην οδὸ ὅταν στρέφονται προς τα αριστερά ἢ προς τα δεξιὰ. Το «τρέχειν ἐδὼ και ἐκεῖ», ὡπως πράττουν οι φρόνιμες παρθένες ὅταν το βιβλίο ἀποσφραγίζεται, είναι σύμβολο της μελέτης της Ἁγίας Γραφῆς. Η φύση μᾶς διδάσκει ὅτι, για να τρέξει κανείς, πρέπει πρῶτα να μάθει να περπατᾷ, και η μαρτυρία του Ησαΐα λέγει ὅτι, αν ακούσεις τη φωνὴ ὀπισθέν σου, αὐτός θα σε καθοδηγήσει στη μελέτη του Λόγου Του εἴτε στραφείς προς την Παλαιὰ Διαθήκη (αριστερά) εἴτε προς την Καινὴ Διαθήκη (δεξιὰ). Ἀνοῖξε την Ἁγία Γραφὴ και Εκείνος θα σε καθοδηγήσει με τη φωνὴ Του. Ἀλλὰ για τους

Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας στο τέλος του κόσμου σημαίνει επίσης ότι θα σε καθοδηγήσει όταν ανοίξεις την Αγία Γραφή (αριστερά) και όταν ανοίξεις το Πνεύμα της Προφητείας (δεξιά).

Ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να περιπατούμε γίνεται ακόμη πιο συγκεκριμένος, όταν προστεθεί η μαρτυρία του Ιερεμία.

Οὕτως λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν αἰωνίων τριβῶν, ποία ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ πορεύεσθε ἐν αὐτῇ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν πορευθῆ ἐν αὐτῇ. Καὶ κατέστησα ἐφ' ὑμᾶς σκοπούς, λέγων· Ἀκούσατε τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει.

Διὰ τοῦτο ἀκούσατε, ἔθνη, καὶ γνῶτε, ὃ συναγωγὴ, τί εἶναι ἐν αὐτοῖς. Ἄκουε, ὃ γῆ· ἰδοὺ, ἐγὼ θὰ φέρω κακὸν ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον, δηλαδὴ τὸν καρπὸν τῶν διαλογισμῶν αὐτῶν, διότι δὲν ἤκουσαν τοὺς λόγους μου, οὔτε τὸν νόμον μου, ἀλλὰ τὸν ἀπέρριψαν. Ἰερεμίας 6:16–19.

Υπάρχουν δύο τάξεις προσκυνητῶν στο χωρίο αυτό. Η μία ομάδα εξετάζει όλες τις «οδοὺς» και επιλέγει να περπατήσει στις «αρχαίες τριβους». Ἦσαν ικανοί να διακρίνουν την «αγαθὴν ὁδόν» ανάμεσα σε όλες τις άλλες πιθανές «οδοὺς», διότι εἶναι εκείνοι που ἤκουσαν την οπίσω αυτῶν φωνήν, και εκείνη η φωνή τούς επληροφόρησεν: «Αὕτη εἶναι ἡ ὁδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ». Ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει εκείνους που ακοὺν την οπίσω αυτῶν φωνήν, μίαν φωνήν εκ των «αρχαίων τριβων».

«Οὕτω λέγει Κύριος· Στάθητε ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τριβῶν, ποία εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ». Ἰερεμίας 6:16.

«Κανείς ας μη ζητεῖ να αποσπάσει τα θεμέλια της πίστεώς μας—τα θεμέλια που τέθηκαν κατὰ την αρχή του έργου μας με προσευχητική μελέτη του λόγου και με αποκάλυψη. Επάνω σε αυτά τα θεμέλια οικοδομούμε ἐπὶ τα τελευταία πενήντα ἔτη. Οι ἄνθρωποι μπορεί να νομίζουν ὅτι ἔχουν βρει μια νέα οδὸ και ὅτι μπορούν να θέσουν ισχυρότερο θεμέλιο ἀπὸ εκείνο που ἔχει τεθεῖ. Αλλά αυτή είναι μεγάλη πλάνη. Διότι θεμέλιο ἄλλο κανείς δεν δύναται να θέσει παρά εκείνο που ἔχει τεθεῖ.»

«Κατὰ το παρελθόν πολλοί ανέλαβαν την οικοδόμηση μιας νέας πίστεως, τη θέσπιση νέων αρχῶν. Πόσο ὅμως διήρκεσε το οικοδόμημά τους; Σύντομα κατέρρευσε, διότι δεν ἦταν θεμελιωμένο ἐπάνω στον Βράχο.

«Δεν χρειάστηκε οι πρώτοι μαθητές να αντιμετωπίσουν τα λόγια των ανθρώπων; Δεν χρειάστηκε να ακούσουν ψευδεῖς θεωρίες και ἔπειτα, αφού ἔπραξαν τα πάντα, να σταθούν σταθεροί, λέγοντας: “Θεμέλιον ἄλλο οὐδεὶς δύναται να θέσει παρά το τεθέν.” Α΄ Κορινθίους 3:11.»

«Επομένως, οφείλουμε να κρατήσουμε σταθερά μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς μας. Λόγοι δυνάμει ἔχουν σταλεῖ ἀπὸ τον Θεὸ και ἀπὸ τον Χριστὸ προς αὐτὸν τον λαὸ, φέρνοντάς τον ἔξω ἀπὸ τον κόσμον, σημείον προς σημείον, μέσα στο καθαρό φως της παρούσας ἀλήθειας. Με χεῖλη ἀγγιγμένα ἀπὸ ἅγιο πυρ, οι δούλοι του Θεοῦ ἔχουν διακηρύξει το μήνυμα. Η θεία ρήση ἔχει θέσει τη σφραγίδα της ἐπάνω στη γνησιότητα της ἀλήθειας που διακηρύχθηκε.» Testimonies, τόμος 8, σ. 296, 297.

Αλλά υπάρχει και μια άλλη ομάδα στη γενεαλογική γραμμή του Ιερεμία, και εκείνη η «συνάθροιση», όπως τους προσδιορίζει, έχει οικοδομήσει έναν οίκο που αντιπροσωπεύει μια νέα πίστη, και εκείνος ο οίκος πέφτει, επειδή δεν οικοδομήθηκε επάνω στον βράχο. Εκείνος ο οίκος είναι η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, ή, όπως προσδιορίζει ο Ιωάννης την ίδια ακριβώς εκκλησία, η συναγωγή του Σατανά.

Το να αρνείται κανείς να ακούσει σημαίνει ότι απορρίπτει τα «λόγια» Του και τον «νόμο» Του. Εξαιτίας της αποστασίας τους, επειδή αρνήθηκαν να επιστρέψουν και να περπατήσουν στις αρχαίες οδούς, καθώς και εξαιτίας της άρνησής τους να ακούσουν το μήνυμα της σάλπιγγας του σκοπού, ο Θεός πρόκειται να φέρει κακό επάνω στον λαό, τον οποίο ο Ιερεμίας χαρακτηρίζει ως «πονηρή συνάθροιση». Το πώς ο Θεός μεταχειρίζεται την εκκλησία της Λαοδικείας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας αποτελεί θέμα βιβλικής προφητείας. Ο προφήτης Ωσηέ συμβάλλει στα χαρακτηριστικά της «πονηρής συνάθροισης» όταν μιλά για τον λόγο για τον οποίο απορρίπτονται.

Ο λαός μου αφανίζεται εξαιτίας ελλείψεως γνώσεως· επειδή εσύ απέρριψες τη γνώση, και εγώ θα σε απορρίψω, ώστε να μη μου είσαι ιερέας· καθώς λησμόνησες τον νόμο του Θεού σου, και εγώ θα λησμονήσω τα παιδιά σου. Ωσηέ 4:6.

Απορρίπτονται επειδή στερούνται γνώσεως, η οποία αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα που αποσφραγίζεται στον καιρό του τέλους. Ο Θεός τερματίζει εδώ τη διαθηκική Του σχέση με τον λαό Του στο εν λόγω χωρίο, διότι τους αποκαλεί ευθέως: «Λαός μου!» Επειδή απέρριψαν τον Χριστό και λησμόνησαν τον νόμο Του, δεν θα είναι ιερείς για τον Θεό. Όταν ο λαός του Θεού εισέρχεται σε διαθήκη με τον Θεό, Εκείνος τον καθιστά ιερείς και βασιλείς. Όταν ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ, δήλωσε μέσω του Μωυσή:

Τώρα λοιπόν, εάν πράγματι υπακούσετε στη φωνή μου και τηρήσετε τη διαθήκη μου, τότε θα είστε για μένα ιδιαίτερη περιουσία υπεράνω όλων των λαών· διότι όλη η γη είναι δική μου· και εσείς θα είστε για μένα βασίλειο ιερέων και έθνος άγιον. Αυτοί είναι οι λόγοι που θα λαλήσεις προς τους υιούς Ισραήλ. Έξοδος 19:5, 6.

Όταν ο Θεός συνήψε διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία, δήλωσε μέσω του Πέτρου:

Αλλά σεις είσθε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως· οι οποίοι άλλοτε δεν ήσθε λαός, τώρα δε είσθε λαός του Θεού· οι οποίοι δεν ηλεήθητε, τώρα δε ηλεήθητε. 1 Πέτρου 2:9, 10.

Ο Πέτρος, στα εδάφια αυτά, αναφέρεται στη μετάβαση από τον αρχαίο Ισραήλ, ως τον εκλεκτό λαό της διαθήκης του Θεού, προς τη χριστιανική εκκλησία, όταν δηλώνει ότι «άλλοτε δεν ήσασταν λαός, τώρα όμως είστε λαός του Θεού». Όταν οι Ιουδαίοι αποχωρίστηκαν από τον Θεό, ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία. Και οι δύο θεωρούνταν έθνη ιερέων, όσο ήσαν ενωμένοι με τον Κύριο.

Το να απορριφθεί κανείς ως ιερέας υποδηλώνει ότι κάποτε υπήρξε λαός διαθήκης. Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας εισήλθαν σε διαθήκη με τον Κύριο στην αρχή της

Αντβεντιστικής ιστορίας. Η εκκλησία στην έρημο προήλθε από τη Μεταρρύθμιση, αλλά απέρριψε το Μιλλεριτικό μήνυμα, και έτσι αποχωρίστηκε από τον Θεό κατά την ιστορία των μηνυμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Ο τελικός χωρισμός συνέβη με την άφιξη του δευτέρου αγγέλου και η διακήρυξη ήταν ότι δεν ήταν πλέον θυγατέρα του Χριστού, αλλά είχε καταστεί θυγατέρα της Βαβυλώνας. Αμέσως κατόπιν, κατά τη Μεσονύκτια Κραυγή, ο Θεός κάλεσε τη νέα Του νύμφη στον γάμο της διαθήκης.

Οι δύο πλάκες που αποτελούσαν το σύμβολο της διαθήκης για τον αρχαίο Ισραήλ ήταν οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών, και οι δύο πλάκες για τον πνευματικό σύγχρονο Ισραήλ είναι οι δύο πλάκες του Αββακούμ, όπως απεικονίζονται στα διαγράμματα του 1843 και του 1850. Ο λαός της διαθήκης, τον οποίο η Έμπνευση έχει προσδιορίσει επανειλημμένως ως Λαοδικεία, απέρριψε τις αρχαίες τρίβους, αρνήθηκε να ακούσει τη φωνή πίσω του, και ως εκ τούτου επαναλαμβάνει την τελική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, καθώς εξεμείται από το στόμα του Κυρίου. Γιατί συμβαίνει αυτό σε εκείνους τους οποίους Εκείνος αποκαλεί «ο λαός Μου»;

Η παραβολή των δέκα παρθένων, η οποία απεικονίζει την εμπειρία του Αντβεντισμού, εκπληρώνεται δύο φορές, μία στην αρχή και έπειτα στο τέλος του Αντβεντισμού. Η Αδελφή Γουάιτ διδάσκει ότι η παραβολή εκπληρώθηκε και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, και επίσης ότι η παραβολή πρέπει πάντοτε να νοείται ως παρούσα αλήθεια, καθώς και ο τρίτος άγγελος.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήταν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για τον καιρό αυτόν, και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός εκπλήρωσε την αναμονή της παραβολής μεταξύ της αποτυχημένης πρόβλεψής τους για το 1843 και της ορθής πρόβλεψης της 22ας Οκτωβρίου 1844. Οι προφητικές λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας είναι πολλές και σημαντικές, αλλά εγώ απλώς επιθυμώ να επισημάνω ότι η παραβολή των δέκα παρθένων συνδέεται άμεσα με τον τρίτο άγγελο, όπως μόλις δήλωσε η Αδελφή Γουάιτ.

Από το 1798 έως την 22α Οκτωβρίου 1844, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ανήγγελλε την έναρξη της κρίσεως. Λίγο πριν αρχίσει η κρίση, εκπληρώθηκε η Κραυγή του Μεσονυκτίου της παραβολής των δέκα παρθένων. Επομένως, όταν ο τρίτος άγγελος αναγγέλλει τη λήξη της κρίσεως, η αναγγελία της Κραυγής του Μεσονυκτίου θα επαναληφθεί και πάλι.

Η αναγνώριση ότι οι Προτεσταντικές εκκλησίες είχαν απορρίψει το μήνυμα του Θεού, καθιστάμενες έτσι θυγατέρες της Βαβυλώνας, αποτέλεσε την έλευση του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου και την έναρξη του χρόνου της αναβολής στην παραβολή που «εκπληρωνόταν μέχρι και κατά το τελευταίο γράμμα». Ο Κύριος δεν επέστρεψε το 1843· καθυστέρησε, για να δοκιμάσει και να ευλογήσει τις παρθένους. Η διακήρυξη του δευτέρου αγγέλου, η οποία προσδιόριζε τις Προτεσταντικές εκκλησίες ως θυγατέρες της Βαβυλώνας, ήταν πρόσκληση προς όσους βρίσκονταν ακόμη μέσα σε εκείνες τις πεπτωκυίες εκκλησίες να εξέλθουν και να σταθούν μαζί με τους Μιλλεριτίες και με την κατανόησή τους των προφητειών. Στη συνάθροιση κατασκίνωσης του

Exeter, ο Samuel Snow παρουσίασε τα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία για να επιβεβαιωθεί η έλευση του Κυρίου στις 22 Οκτωβρίου 1844, και το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου σάρωσε τη χώρα σαν παλιρροϊκό κύμα. Έπειτα, ο τρίτος άγγελος έφθασε με τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Αυτή ήταν μια σύντομη σύνοψη μιας αρχικής ιστορίας, από την οποία έχω παραλείψει πολλά σημεία, προκειμένου να απομονώσω λίγα σημεία που φαίνονται περισσότερο συναφή με εκείνο το οποίο εξετάζουμε.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.